

OPINIÓ

DES D'ABRERA

ALBERT AMAT (*)

Abrera, poble o barri (1)

Església de Sant Pere d'Abrera

En articles anteriors he volgut fer una reflexió sobre la importància dels espais físics i mentals (el paisatge, la memòria, la tradició) en la vida col·lectiva en general i del Baix Llobregat Nord en concret. Un concepte, l'espai, que, a l'hora d'analitzar la realitat d'un territori, generalment es menysvalora, en la mateixa mesura, per entendre'ns, que hom no encerta a valorar la importància de la formació humanística per a un ciutadà o en un currículum escolar.

Quan els experts urbanistes, els gestors culturals i els polítics planifiquen (si és que ho fan) el creixement d'alguna de les nostres viles, no tenen en compte la importància de la creació o manteniment d'espai útils per a la memòria (per a la futura i la present). Això és el que passa en general.

Un dels pocs casos exemplars de viles que han preservat aquests espais i que n'han creat de nous, perfectament arrelats als anteriors i amb magnífica projecció a la memòria futura, ha estat Girona, que, paral·lelament a la dignificació de l'Onyar i del nucli antic com a espai d'oci i cultura, ha incorporat el Ter i ha redescobert la Devesa amb la creació del barri de Fontajau. Un altre exemple molt més conegut, però més discutible, és la Vila Olímpica de Barcelona i el Port Vell.

Doncs bé. En el nostre cas, de tot això, ben poca cosa. Ja sigui per culpa del grau d'acceleració del creixement, o bé pel grau d'incompetència dels gestors, hem fracassat en aquest terreny. I per això tenim, amb no gaires excepcions, unes viles amb poc atractiu paisatgístic i farcides de desequilibris de tota mena.

El cas d'Abrera és, com ja he dit altres vegades, paradigmàtic i típic dels entorns metropolitans. L'absència d'espais emblemàtics de passeig, de diàleg; la inexistència d'art públic, de tradicions arrelades o de patrimoni arquitectònic valorat, dificulten l'existència d'una societat civil forta

(que és el que fa que un poble sigui quelcom més que quatre cases). És evident que no s'ha planificat tenint en compte aquests aspectes que reivindicco.

Abrera, que no ha pogut, i en alguns casos no ha sabut, conservar espais emblemàtics o crear-ne de nous, ha acabat sent un poble sense plaça de la vila ni plaça de l'església (de fet en té, però ambdues són irrellevants i mal resoltes urbanísticament i inservibles per exercir la seva funció). Aquests dos espais caracteritzen les viles: són el lloc de contacte de l'individu amb el poder civil i religiós, lloc màgic on té lloc la festa, que, com sabem, té un cert valor redemptor, catàrtic i tot això que ens expliquen els antropòlegs. En aquest dies de Festa Major a Abrera, podem experimentar què significa no disposar aquests dies d'elements essencials. No és possible la festa en una plaça de la vila insòlita i en una plaça de l'església que, per no tenir, no té ni bancs per seure i xerrar. Si aquests dos elements urbans o d'altres que en fan la funció no hi són, no hi ha poble, sinó a tot estirar barri, barriada o indret. Per això Abrera fa la sensació, a tothom qui la visita, de dispersió urbanística, i a qui hi viu, de dispersió social. A la llarga, aquestes mancances fan habitual la dependència d'altres poblacions en el consum i l'esbarjo.

Val la pena, encara, concretar una mica més. Per a l'entorn del nou ajuntament, hom va projectar no pas una plaça, sinó que es va aprofitar, simplement, el tros que quedava, és a dir, es va urbanitzar un espai residual. Penseu, per a qui no ho coneix, que l'únic espai possible per a una plaça de la vila amb cara i ulls és ocupat per una central de telefònica (arquitectònicament un búnker) sense cap utilitat pública, que s'interposa entre la casa de la vila i la sala municipal al bell mig del nucli urbà. Una mostra més de la

EL TOC DE GRÀCIA

RICARDO PEREGRINA

Universitat Oberta de Catalunya

La universitat sense distàncies

i 902 141 141

mala fortuna urbanística d'Abrera, mala fortuna que, insisteixo, abraça tant el malaurat destí com la desencertada planificació. Pel que fa a l'església, un romànic notable però mal restaurat, té un entorn oblidat que demana amb urgència que es dignifiqui. Recuperant l'era de la part posterior per a l'ús públic o per a la nova església, convertint el jardinet de la façana principal en plaça i finalment integrant-hi la zona verda prevista en la part posterior, aquest entorn es pot convertir en un espai ciutadà de primer ordre.

És innegable que Abrera ha aconseguit minvar l'impacte del creixement amb nombrosos parcs i jardins. No trobareu cap racó de la vila que no tingui els seus gronxadors, bancs, oliveres o gespa australiana. Però això, que està molt bé, és alhora una mostra clara que la gestió de l'espai públic ha anat a remolc dels interessos urbanístics privats i que no n'ha marcat el ritme, que hom s'ha limitat a tapar forats. Exceptuant les actuacions més recents, el parc i el passeig de l'estació, per exemple, totes les altres places i jardins s'han construït on s'ha pogut, i no pas on s'ha volgut.

En conseqüència, dignificar l'entorn de l'església de Sant Pere o construir una plaça de la vila són dues possibilitats de preservació i creació d'espais emblemàtics, un dels tres contrapesos per equilibrar el creixement d'Abrera que poden ajudar a donar-li aquest aire de poble que tanta gent trobem a faltar. Els altres dos, que anirem veient en els propers articles, són la conservació i promoció del patrimoni (arquitectònic, artístic i cultural) i la societat civil (el comerç, les entitats, l'oci).

(*) Albert Amat és filòleg

OPINIÓ

TRIBUNA

LOURDES PALLARÉS

Interessos submergits

Les poblacions d'Olesa i Martorell tenen previst posar en marxa dos projectes de construcció d'habitatges de promoció pública. A Olesa, la societat municipal Olesa Urbana impulsarà la construcció de 112 habitatges, al sector dels Closos, i a Martorell se'n construiran al barri de l'Horta de la Vila, en una promoció de l'Incasol.

Tots sabem que les promocions públiques despertem especialment l'interès dels ciutadans perquè el cost dels habitatges acostuma a ser més baix que els de les promocions privades. És curiós, doncs, que en totes dues poblacions hagi sorgit el rumor que aquests habitatges seran ocupats per gent procedent del barri de la Mina. I també és curiós que

en totes dues poblacions s'hagi generat un ambient d'antipatia envers aquesta possibilitat, com si es digués que ve el llop, vaja.

Els mateixos representants polítics han manifestat la competència immobiliària com a possible autora del tret de sortida dels ja àmpliament estesos comentaris. Si és així, és incomprensible que s'hagi de combatre la competència implantant un clima de desconfiança entre els possibles compradors dels habitatges de promoció pública. Competir, senyors, vol dir oferir una millor relació qualitat-preu que l'adversari. Vol dir fer promocions d'habitatges per a persones joves a preus assequibles per als joves. Vol dir ser sensible a les necessitats i possibilitats de la societat a la qual s'adreça un producte.

EL TOC DE GRÀCIA

RICARDO PEREGRINA

DES D'ABRERA

ALBERT AMAT

Abrera, poble o barri (2)

Hi ha dos factors que indubtablement contribueixen a despersonalitzar les viles i, per tant, a la llarga, a disminuir-ne la qualitat de vida: l'oblit de la història local i el desinterès pels edificis que conformen el patrimoni històric. Si, a part d'això, durant els processos de creixement urbà no es vetlla per la presència de patrimoni nou (en forma d'edificis civils d'interès arquitectònic, d'art al carrer, d'esdeveniments socials), el problema esdevé crònic.

A més de les mancances en espais urbans de relació, com les places, Abrera, com és el cas de moltes altres poblacions similars, ha promogut poc el seu patrimoni històric, que és escàs, però no pas mancat d'interès. S'hi troben a faltar edificis singulars arquitectònicament interessants, monuments, art urbà, indrets atractius o tradicions vives.

Fem-hi un cop d'ull i veurem si la realitat del patrimoni històric d'aquesta vila ens dona la raó.

El patrimoni arquitectònic d'Abrera, compost essencialment per l'església de Sant Pere, l'ermita de Sant Hilari, el castell de Volterra, el carrer Major, el carrer de la Font, la creu de terme, Sant Ermengol, el Pont dels Francescos, can Mataró, can Vilalba, algunes masies, i, per què no, algunes mostres d'arquitectura industrial moderna, com la Purlom (potser l'element arquitectònic abrerenc més conegut arreu, que exerceix, paisatgísticament, d'autèntica catedral), només ha estat objecte d'estudis parcials, però no pas d'investigació. Mai no se n'ha disfogat el coneixement amb convicció. Quin incentiu no seria per al comerç, per exemple, que Abrera fos una vila interessant de visitar! L'edició d'una ruta urbana de

descoberta del patrimoni local o el simple reclat d'un rètol a l'autovia esdevenen, vist així, un gest bàsic mai no realitzat. Amb aquest oblit es desaprofita, per exemple, la que potser és l'única tradició popular d'Abrera, aquella que l'ha popularitzada arreu com a lloc de parada anant cap a Montserrat, els porrons i els restaurants. Cal dir, però, que alguna cosa es mou: s'ha convocat recentment un premi biennal d'investigació local, però, en no disfogar-se els treballs guanyadors, no sembla pas que sigui un projecte amb gaire empena.

D'altra banda, cal cridar l'atenció sobre el fet que Abrera estigui mancada d'elements urbans moderns de valor artístic: només l'institut d'ensenyament secundari té interès. La resta d'obra civil nova (indústries, zones residencials, equipaments) és desafortunada des del punt de

vista que ens ocupa (pavelló, Hotel d'Entitats, Centre Comercial Montserrat...) i no hi ha en tota la vila ni un sol monument, ni una sola escultura d'autor que, pel seu interès estètic, transfeixi qualitat a l'entorn.

Finalment, una altra mena de patrimoni, el paisatgístic, és permanentment amenaçat per l'especulació urbanística. Però cal anar amb compte, perquè també ho és per aquests projectes de caire populista de «recuperació per a l'ús ciutadà», projectes generalment precipitats que

poden malbaratar els pocs espais naturals del municipi, la utilitat dels quals no és passejar-s'hi, sinó que existeixen com a tals espais naturals.

Desconèixer la pròpia història, oblidar el patrimoni i omplir-se de no-llocs buida la memòria col·lectiva i dificulta l'arrelament. Prolifera així viles febles de caràcter i culturalment deprimides, amb una societat civil i política rellevants, on s'afavoreixen problemes aparentment tan llunyans com els socials o els econòmics: viure en una vila poc interessant, fins a cert punt deshumanitzada i aculturada, facilita el desinterès del ciutadà i, de retruc, els comportaments incívics; en dificulta la promoció econòmica, i acaba lliurant-la a un cercle viciós típic de les poblacions satèl·lits residencials; l'aparició de bosses de població desinteressades per exercir-hi la ciutadania (lleure, comprar, treballar...) però interessades a residir-hi, atretes pel fals mite de la «recerca de la tranquil·litat perduda», en aquesta mena de viles tan semblants a barris o urbanitzacions.

(*) Albert Amat és filòleg

FACI'S SUBSCRIPTOR DE REGIÓ 7 AVUI MATEIX, SENSE MOURE'S DE CASA

Regió 7. Sant Antoni M. Claret, 32 - Manresa

PREU SUBSCRIPCIÓ: 39.100 PTES.

Sí, desitjo ser soci-subscriptor de Regió 7

FORMA DE PAGAMENT:

Anyal: 39.100 ptes. ☐Semestral: 19.800 ptes. ☐Trimestral: 10.000 ptes. ☐

DADES PERSONALS

Cognoms i nom.....
 Adreça.....
 Població..... CP.....
 Telèfon..... Data naixement.....
 DNI.....

FORMA D'ENVIAMENT

A domicili.....
 Al quiosc/libreria.....
 Per correu.....

DADES BANCÀRIES

Titular del compte.....
 CC núm.....
 Banc/Caixa..... Agència núm.....
 Domicili..... Població.....
 de..... de 199.....
 Signatura.....

TAMBÉ POT FER-SE'N SUBSCRIPTOR TRUCANT AL TELÈFON 877 22 33

OPINIÓ

DES D'ABRERA

ALBERT AMAT (*)

Defensa del paisatge

Diu que aixecar la vista del llibre i mirar el paisatge és un bon exercici per tonificar la retina. Podem dubtar de les virtuts terapèutiques d'aquesta recomanació, però no pas de les seves possibilitats poètiques, que són fascinadores.

No sé si a tots els lletraferits i lletraferides de la comarca els passa com a mi, si comparteixen l'afició per la lectura amb l'afició pel paisatge. Sovint qui estima la lletra estima també el país i es complau a aixecar la vista per contemplar-lo, no pas per mantenir a to la retina, sinó perquè li ho demana l'ànima. També els escriptors i els artistes homenatgen el seu entorn, s'hi fascinen i, amb la seva obra, el transformen.

Gaston Bachelard parla d'un «espai en dins» amb relació a un espai de fora, un espai que ens alimenta espiritualment i que alhora és alimentat per la nostra mirada.

Vista així, la naturalesa és també un fet ètic, un testimoni del nostre passat, quelcom que s'ha anat enriquint amb la ploma dels poetes o amb el pinzell dels pintors: recordem Pla, Espriu, Maragall, Urgell, Guinovart i tants d'altres. Seria Venècia el que és sense la nissaga dels Bellini o sense Visconti? Ens fascinaria l'Oest americà sense la mirada de John Ford? «*Només hi ha grans paisatges si els miren grans homes*», deia Miguel Torga. I podem afegir-hi, en justa reciprocitat: hi ha grans homes (i grans dones) si hi ha grans paisatges.

Sembla, doncs, que estem gairebé orgànicament lligats al nostre entorn natural. L'han mirat grans homes i del Baix Nord? És un paisatge important? Més encara, el cuidem com a tal? La ràpida transformació de què és objecte ben segur que no el beneficia en la seva funció de contenidor i mirall alhora, on s'acumula i es llegeix la memòria i la identitat. I podríem dir també que ha deixat d'inspirar els artistes: el Baix Llobregat Nord ja no és paisatge

Pont del Diable de Martorell

satgísticament interessant perquè es transforma massa ràpidament. No el podem interioritzar i el nostre «espai interior» se'n ressent.

La dura realitat és que els indrets més notables de la comarca, aquells que ens singularitzen, s'estan convertint en espais residuals que fan més nosa que servei. Penso en el congost de la Puda, en can Bros, en el turó del Telègraf, en el mateix Pont del Diable. No sembla pas que els nus de ca n'Amat, l'autovia, la SEAT o les graveres s'integrin fàcilment en el nostre paisatge ni que hagin d'inspirar els nostres artistes.

Cert, com deia Pla, que el Llobregat és, més que un riu de l'època de la geologia, un riu de l'època de la cultura; que som una comarca apressada que viu una autèntica revolució urbanística, però hauríem d'esforçar-nos a fer-ho compatible amb una gestió del paisatge que tingués més en compte els seus valors humans.

(*) Albert Amat és filòleg

EL TOC DE GRÀCIA

RICARDO PEREGRINA

TRIBUNA

QUIM MIRÓ (*)

Núñez, Van Gaal i el planter

Per fi el soci va poder dir-hi la seva en la moció de censura. Després de les eleccions a corre-cuita del juliol, Josep Lluís Núñez va veure que els 25.000 de sempre li donaven el seu suport. Mentrestant, l'Elefant Blau esgarapava fins a 14.000 votants partidaris de fer un gir a la política de nuñista. Molts joves com jo sempre hem vist Núñez de president, i durant aquests anys la seva gestió ha donat els seus fruits, però també ha fet pinzellades d'artista mediocre. Segurament Núñez serà un perfecte empresari, però no té categoria per ser president del Barça. Mentre es limita a fer la seva feina es comporta correctament, però quan ha de parlar és catastròfic. Té un llenguatge vulgar i un estil destructor. No permet a ningú pensar de manera contrària. Però Núñez és un mirall de la seva jun-

ta directiva. Gaspart i Mussons serien capaçs d'esborrar l'època de Cruyff —un nom prohibit en les memòries que el club presenta als socis. No faré valoracions del seu trist comiat, però és vergonyós que es tracti com ho ha fet la directiva una persona que ha fet gran el Barça. I això que ho tinguin clar tots els barcelonistes: el Barça serà gran al terreny de joc guanyant al Nuevo Zorrilla o a El Helimántico. Si Núñez i els seus poden presumir de tants títols, molts mèrits són de Cruyff, que va saber trobar jugadors que van fer gaudir en partits inoblidables. Núñez farà el pas més significatiu de la seva presidència quan es reconciliï amb Cruyff. Núñez, si el Barça és de tots, que sigui de tothom! Cap soci no és més barcelonista que un altre, per més antic o jove que sigui. La unió fa la força. I Núñez només ho sap de paraula, no de fet.

A banda de l'aspecte extraesportiu, el nou Barça de Van Gaal s'està fent de mica en mica, els resultats comencen a acompanyar i es perfila com el *dream team II*. Però, quan s'ha començat a veure aquest Barça triomfant? Quan el tècnic holandès ha confiat en el planter. I que ningú no s'exclami al cel: el planter de Van Gaal és el mateix que el de Cruyff. Celades, Roger, Oscar o De la Peña són marca de la casa de l'escola de Johan. No ens calen els germans De Boer si tenim els Garcia Junyent. Van Gaal s'ha adonat del poder del planter, i no ho ha fet quan era massa tard. L'important és que, malgrat tot, a can Barça hi ha tranquil·litat i que Madrid és una caldera. I que per molts anys Lorenzo Sanz sigui tan ingenu de queixar-se dels àrbitres...

(*) Director del programa «Gol Nord» de Ràdio Martorell

FACI'S SUBSCRIPTOR DE REGIÓ7 AVUI MATEIX, SENSE MOURE'S DE CASA

Regi67. Sant Antoni M. Claret, 32 - Manresa

Sí, desitjo ser soci-subscriptor de Regi67

DADES PERSONALS

Cognoms i nom.....
 Adreça.....
 Població..... CP.....
 Telèfon..... Data naixement.....
 DNI.....

FORMA D'ENVIAMENT

A domicili.....
 Al quiosc/libreria.....
 Per correu.....

PREU SUBSCRIPCIÓ: 39.100 PTES.

FORMA DE PAGAMENT:

Anyal: 39.100 ptes. ☐Semestral: 19.800 ptes. ☐Trimestral: 10.000 ptes. ☐

DADES BANCÀRIES

Titular del compte.....
 CC núm.....
 Banc/Caixa..... Agència núm.....
 Domicili..... Població.....
 de..... de 199.....
 Signatura.....

TAMBÉ POT FER-SE'N SUBSCRIPTOR TRUCANT AL TELÈFON 877 22 33

OPINIÓ

DE TANT EN TANT

DAVID IBÁÑEZ

Equilibristes

Ves per on, mentre al Berguedà i al Bages clamen al cel perquè els desdoblïn l'eix del Llobregat i es doti aquestes comarques d'unes infraestructures viàries en condicions, al Baix Llobregat Nord comença una guerra oberta contra el IV Cinturó. Els seus detractors argumenten que aquesta nova carretera és totalment innecessària en una zona que s'ha convertit en un autèntic nus —en el sentit més ampli de la paraula— viari.

Els ajuntaments, s'ha de reconèixer, tenen un paper molt complicat davant situacions com aquesta. S'han de moure per damunt dels projectes de carreteres com autèntics equilibristes. És sabut que les bones comunicacions són el principal reclam per-

què les indústries inverteixin allà on ho tenen més fàcil per connectar ràpidament amb els seus clients. Però una sobresaturació viària —amb tot el que comporta— també té un impacte negatiu en la qualitat de vida de la zona afectada. Qui n'ha de valorar els efectes i anar equilibrant els pesos de la balança són les administracions més elevades, que per alguna cosa treballen amb una planificació global.

En el cas del Baix Llobregat Nord, però, amb el Tren d'Alta Velocitat i el IV Cinturó trucant a la porta, comença a ser urgent una planificació conjunta que doni les claus per decidir si són necessàries noves infraestructures d'aquestes característiques. Com a mínim, seria una bona xarxa per si l'equilibrista cau.

TOC DE GRÀCIA

RICARDO PEREGRINA

DES D'ABRERA

ALBERT AMAT (*)

Abrera s'estreny el cinturó

E spero que ningú no s'enfadi gaire si començo dient que, la guerra contra el IV Cinturó, la tenim perduda. De fet, tots sabem que tard o d'hora es construirà. Deixo, doncs, per als polítics i per als periodistes l'anàlisi de les causes reals, de les polèmiques, i la proposta de solucions. M'estimo més deixar-me dur per la perplexitat que em provoca la mala sort urbanística que té Abrera, situació anímica que espero compartir amb molts abrerencs. Com ens recomana el mestre Terricabras en el recent i reeixit llibre *Atreveix-te a pensar*, la perplexitat ens pot aclaparar i paralyzar, però també ens pot estimular la reflexió.

És evident que l'Abrera actual té el seu origen en un creixement urbanístic (demogràfic, industrial...) molt recent i en una vila

amb molt poc pes demogràfic. Abans que s'hi instal·lessin les primeres grans indústries (una d'elles ho va fer al costat mateix de l'església —em permeto insinuar que no pas per conviccions espirituals—) era una vila insignificant.

Abrera no s'ha convertit en, sinó que ha nascut com una d'aquelles ciutats que els italians diuen *città diffusa*, i els experts ciutat estesa o *megàpolis dispersa*, ciutats plantejades com a continuïtat urbana horitzontal a mida de l'automòbil, on les característiques tradicionals d'un poble pensat per anar-hi a peu manquen sobre manera. En definitiva, com una de les paradigmàtiques ciutats-dormitori, a les quals Emilio Lledó, amb ironia, anomena *ciutats adormides*, adjectiu que és mento perquè em sembla que en el nostre cas és —sense ironia— escaient.

Richard Ingersoll, un gran arquitecte nord-americà, parla d'aquesta mena de ciutats en uns termes que descriuen amb precisió Abrera: «En aquestes àrees esfilagarsades, irregularment urbanitzades, la major part de funcions urbanes han estat reproduïdes en absència del marc simbòlic o espacial de la ciutat». Aquesta característica endèmica, contra la qual han estat lluitant veïns i Ajuntament al llarg de trenta anys, però molt especialment durant el darrer decenni, és, segurament, la causa de l'escassa personalitat que hom atribueix habitualment a la vila. L'oblit de la memòria i el desinterès pel paisatge propis (típics d'aquestes tipologies urbanes i, per tant —ho vull subratllar—, també d'Abrera) ha alimentat un teixit urbà poc sensible a la creació i conservació d'espais i activitats emblemàtiques com ara places, cafès, page-

sia o comerç, i ha enterbolit el manteniment vegetatiu, normal, de la tradició. Això, com ja preveia un grup de veïns a la Revista Magarola fa anys, ha acabat afectant la cohesió social i la integració cultural. La creació de «no-llocs», com diuen ara els sociòlegs d'aquests espais impersonals que a Abrera coneixem prou bé (centres comercials, autopistes, eixamples...), és un símptoma clar, una prova, de la nostra patologia.

En el context de la construcció d'aquesta nova autovia ens hauria d'amoïnar especialment. No és només una qüestió de mala

sort geogràfica, de ser en un lloc cobert per interessos econòmics d'un abast que ens ultrapassa i que poden hipotecar la nostra expansió, progrés i benestar. És una altra cosa: encara que s'hagués tractat d'una vila model·lica de creixement sostingut, el IV Cinturó s'hauria fet igualment, però l'impacte cultural hauria estat menys sever, i el nou i previsible creixement que comportarà, més raonable i equilibrat.

(*) Albert Amat és filòleg

FACI'S SUBSCRIPTOR DE REGIÓ7 AVUI MATEIX, SENSE MOURE'S DE CASA

Regi67. Sant Antoni M. Claret, 32 - Manresa

PREU SUBSCRIPCIÓ: 39.100 PTES.

Sí, desitjo ser soci-subscriptor de Regi67

FORMA DE PAGAMENT:

Anyal: 39.100 ptes. ☐Semestral: 19.800 ptes. ☐Trimestral: 10.000 ptes. ☐

DADES PERSONALS

Cognoms i nom.....
Adreça.....
Població..... CP.....
Telèfon..... Data naixement.....
DNI.....

FORMA D'ENVIAMENT

A domicili.....
Al quiosc/libreria.....
Per correu.....

DADES BANCÀRIES

Titular del compte.....
CC núm.....
Banc/Caixa..... Agència núm.....
Domicili..... Població.....
de..... de 199.....
Signatura.....

TAMBÉ POT FER-SE'N SUBSCRIPTOR TRUCANT AL TELÈFON 877 22 33

OPINIÓ

DES D'ABRERA

ALBERT AMAT (*)

El teatre de la memòria

A la ciutat, a les places i als passeigs, llocs impregnats d'història, mirar esdevé una autèntica representació on la memòria es fa present i es renova constantment. Així, com si fos un «teatre de la memòria», proposa de veure la ciutat el catedràtic de romàniques de la Universitat Lluïre de Berlín, Alfred Neumeister. La metàfora de la vida, el món, la ciutat, com a teatre és de llarga tradició. La trobem al Wilhelm Meister, al Calderón ... àdhuc en els grans tràgics grecs.

Com a persones (persona significa màscara d'actor en llatí), el lloc on actuem (vivim) ens condiciona en la mesura que nosaltres condicionem el lloc on vivim, en la mesura que nosaltres anem donant forma, personalitat, als nostres escenaris. Amb una diferència: mentre nosaltres passem, la ciutat roman, i per això ens defineix. Ho va treballar a fons Sòcrates a La república: «la ciutat explica l'home», la virtut en l'home és una reducció gairebé a escala, una projecció, de la virtut de la ciutat. I nosaltres som com és el nostre entorn, ens agradi o no, i de l'empremta que hi deixem se'n hauran d'aprofitar les generacions futures.

Per això és tan important que les viles on vivim conservin viva la seva història, que la representin, que no se'n desentenguin. Poder evocar amb nostàlgia, ens ve a dir Italo Calvino a *Les ciutats invisibles*, el passat de la nostra vila, allò que era, per mitjà d'allò que ha arribat a ser és un dels atractius de la metròpoli. És possible, doncs, no veure la història local només com un exercici de malaltissa evocació nostàlgica, sinó com una forma positiva de valorar més la personalitat de la nostra vila i entendre-la.

I crec que l'única manera d'evocar les coses mitjançant allò que han arribat a ser és conservant-les; donant continuïtat a la memòria col·lectiva mantenint vius els indrets i les tradicions en aquesta mena de teatre de la

Un bloc de pisos en construcció

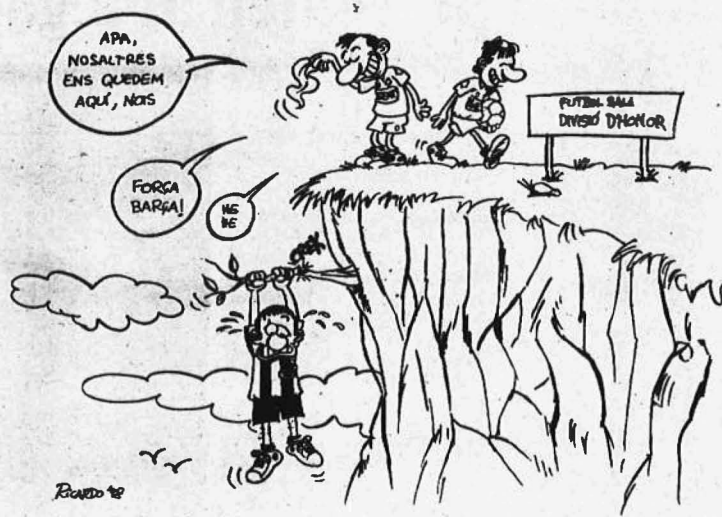
memòria que són les nostres viles i ciutats. La modernitat, en paraules de Baudelaire, és una barreja a parts iguals d'allò transitori, fugitiu, contingent, amb allò que és etern i immutable: «Una ciutat en què la passatgera actualitat no ignora ni esborra el passat» era la seva ciutat ideal. Ben bé podria ser també la nostra.

Pensar les nostres viles vol dir, doncs, no solament preveure'n el creixement fent reserves de sòl, sinó mesurant com han quedat amb relació a com eren. Ho podem fer vetllant per aquells àmbits arquitectònics i socials que, segons Roland Barthes, condensen els valors de la civilització: l'espiritualitat (església), el poder (l'ajuntament), els diners (el banc), el mercadeig (el mercat municipal, els comerços, la gran superfície), la paraula (cafès, ateneus i places). De ben segur que una mirada crítica a l'estat actual d'aquests àmbits proporcionarà un bon indicador de la salut de la nostra vila. Ens proposem de fer-ho en propers articles prenent Abrera com a paradigma d'una vila, en aquest sentit, desmemoriada.

(*) Albert Amat és filòleg

EL TOC DE GRÀCIA

RICARDO PEREGRINA

TRIBUNA

JOSEP MARIA SIBINA ALSINA (*)

L'1 de maig

Dia 1 de maig. Obrer, no t'has sentit una mica poeta, un bocí tocat, una engruna joïós? Estem en el mes de les flors, de la ressurrecció de la vida, en plena renovació, en ple amor. Tot canta la joia del maig florit.

És el teu dia. Has tingut la teva festa, t'has divertit marxant en correcta formació cap a un futur esplendorós. Els teus herois davant, davant les teves banderes. Has arribat a la porta de la sinagoga autoritària i has resat la teva pregària anual. Tens la teva festa i el teu ídol. Però, saps com es diu el teu ídol? Santa rutina t'il·luminí. Saps bé el que festeges? Marxar, marxar com una rècula darrera els teus penons i els teus herois. Al final de la jornada, amb la veu ronca i vacil·lant el pensament, trobaràs els teus amors adormits, mortes

les teves esperances, esfondrades les teves bogeries.

La crua realitat potser empal·lidirà la bellesa del maig florit, però has complert el teu deure de bon ciutadà, d'obrer disciplinat i pots dormir tranquil. Pels segles dels segles, aquesta festa rutinària serà un passatemps, una curiositat.

Els uns diuen, els altres escolten, aquells aplaudeixen, aquests somriuen. I passats 365 dies repetiràs el mateix amb igual gravetat

i aplom. Per alguna cosa hem arribat al cim de la capacitat política, de l'educació cívica del poder social. No veus com tremolen els poderosos? En aquest dia tan feliç tot es commou. Sols tu ets l'amo de la situació.

Fas bé de sentir-te famós, una mica poeta, un bocí tocat, una engruna feliç. Demà ja serà tard, t'espera el treball temporer per tres mesos, o per sis, si fas bon dat; t'espera una mesada esquifida i als privilegiats uns quants quilòmetres diaris per recórrer, a casa no hi ha feina. T'esperen multes de trànsit per no poder aparcar, t'espera... vés a saber què t'espera.

De tota manera, fas bé d'aprofitar aquest dia. La il·lusió bé val una gresca.

(*) Josep Maria Sibina és membre de l'Arxiu Històric d'Olesa de Montserrat

FACI'S SUBSCRIPTOR DE REGIÓ7 AVUI MATEIX, SENSE MOURE'S DE CASA

Regió7. Sant Antoni M. Claret, 32 - Manresa

Sí, desitjo ser soci-subscriptor de Regió7

DADES PERSONALS

Cognoms i nom.....
Adreça.....
Població..... CP.....
Telèfon..... Data naixement.....
DNI.....

FORMA D'ENVIAMENT

A domicili.....
Al quiosc/libreria.....
Per correu.....

PREU SUBSCRIPCIÓ: 39.100 PTES.

FORMA DE PAGAMENT:

Anyal: 39.100 ptes. ☐Semestral: 19.800 ptes. ☐Trimestral: 10.000 ptes. ☐

DADES BANCÀRIES

Títular del compte.....
CC núm.....
Banc/Caixa..... Agència núm.....
Domicili..... Població.....
de..... de 199.....
Signatura.....

TAMBÉ POT FER-SE'N SUBSCRIPTOR TRUCANT AL TELÈFON 877 22 33

OPINIÓ

DES D'ABRERA

ALBERT AMAT (*)

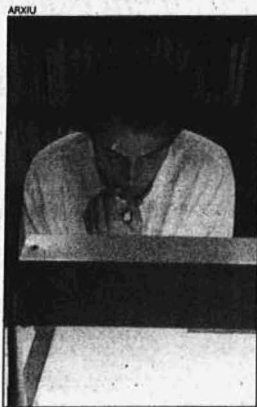
Biblioteques globals

Ja fa anys que les biblioteques han deixat de ser el que eren per passar a ser el que són. Han desaparegut aquells locals foscos i una mica angosts que vivien, com aquell poema de Pessoa, a replegar-se cap a l'interior i a tancar la finestra. La meua generació, la dels anys seixanta, recorda emocionada la figura de la biblioteca-mare que veïl·lava per les nostres lectures i que ens obria una llibreta d'estalvis amb deu pessetes si érem constants i bons xicots.

Al costat d'això, però, les biblioteques sempre han estat més que llocs de lectura. En temps de la dictadura ja eren un petit revulsiu cultural, un centre generador de cultura no oficial: a vegades lloc de reunió quan reunir-se era complicat. Que no s'esverí el lector ni la lectora, que no estic fent un exercici de nostàlgia, ans al contrari, vull lloar el caràcter progressiu de les nostres biblioteques.

És evident que ara s'han obert a l'exterior (una realitat que els arquitectes han reflectit molt bé en el disseny de les noves biblioteques) i que tenen un paper decisiu en la formació i en la difusió cultural i que han ultrapassat amb escreix la funció pròpia, si més no la generalment entesa com a tal. A hores d'ara no podem negar que totes les activitats *extrabibliotequiques* que duen a terme els són pròpies: s'han consolidat com a equipament global i multidisciplinari que fomenta la cultura a tots nivells, tal com suggereix el Manifest de la Unesco per a la biblioteca pública.

La Biblioteca Popular Josep Roca i Bros, d'Abrera, per exemple, ha assumit un paper dinamitzador vertebral durant els anys en què la vila s'ha anat fent gran. Concerts, exposicions, tallers i mil activitats més que ha dut a terme no semblen indicar altra cosa. A falta d'un altre equipament cultural bàsic, la biblioteca ha omplert el buit amb dignitat, a

Un lector en una biblioteca

banda de les iniciatives estrictament municipals i d'una vida associativa que va minvar notablement en qualitat amb la desaparició de l'Agrupació Artística i de la Revista Margarola a començament dels vuitants. Durant tots aquests anys ha dut a terme, des de la convicció i des de l'assumpció plena d'aquest nou concepte de biblioteca pública, la tasca que hauria correspost al Centre Cívic que s'inaugurarà a Abrera l'any vinent. Val més tard que mai.

L'any vinent precisament, la Biblioteca Josep Roca i Bros celebrarà el 25è aniversari. El reconeixement més gran que es podria fer a la tasca dels qui n'han estat responsables i la clau de volta d'una planificació cultural que Abrera crec que necessita seria que aquest nou equipament cultural de la vila reconegués la Biblioteca com eix del seu funcionament i no únicament com un hoste més. Fer-ho així no fóra tan agosarat com sembla, ans al contrari, fóra d'una implacable coherència. Al cap i a la fi la nostra cultura, l'occidental, és, fonamentalment, una cultura escrita, i els llibres en són els dipositaris.

(*) Albert Amat és filòleg

EL TOC DE GRÀCIA

RICARDO PEREGRINA

TRIBUNA

ANNA CUADRADO I AMORÓS (*)

Qui ha suspès l'examen?

Fa pocs dies, la premsa va publicar els resultats obtinguts amb la implantació de la reforma educativa a l'Estat espanyol, i Catalunya era una de les comunitats que hi obtenien pitjor nota. El senyor Jordi Pujol, buscant una via de sortida que justificés el suspès, no va dubtar gaire a descarregar de culpes l'administració i a dir que els pares i els professors hi tenien molt a veure. D'això se'n diu treure's les puces del damunt.

Si bé és cert que la reforma educativa té acèrrims detractors i defensors —no deixa indiferent pràcticament ningú que estigui vinculat al món educatiu—, no es pot negar que els coneixements dels nostres alumnes han caigut en picat. Com passa molt sovint, la teoria és molt bona, però quan l'administració no posa mitjans per posar-la a la pràctica, no se-

veix de res.

Personalment, tinc la sort de treballar en un centre educatiu que, utilitzant un sistema completament diferent del tradicional, sí que permet tenir en compte les peculiaritats de cada alumne, de propiciar-li una atenció individualitzada, tant si és un alumne que necessita reforçar les bases dels coneixements que s'han d'adquirir com si és susceptible de fer-li potenciar les seves capacitats perquè el temari li queda curt. Però això només es pot fer en un centre on els pares paguen molt per tenir-hi els fills —i aquí hi arriben molt pocs pares—. La majoria ens hem de conformar de fer seguir els nostres fills l'ensenyament tradicional, on hi ha un sol professor per a trenta alumnes, siguin o no siguin aquests i necessitin el que necessitin —difícilment els podrà ser donat—.

Quant al repartiment de culpes davant el suspès, de pares n'hi ha de dues menes: els que fan com abans —quan el professor era encara l'expert en ensenyament, com ho és un metge en medicina—, i els moderns, que creuen que el fill sempre té la raó i que posen en dubte qualsevol mètode didàctic emprat pel professor. I de professors també n'hi ha de moltes menes: els vocacionals —que fan el que calgui posant-hi moltes hores del seu temps particular—, els que, senzillament, fan bé la seva feina; i —aquests són una minoria— els que de vegades no recorden que tracten amb persones. Però d'administració només n'hi ha una: la mateixa que fa teories genials, descarrega les culpes de no arribar als objectius previstos en els plans i els professors, i que diu no tenir diners per pagar més professors i posar mitjans per dur la teoria a la pràctica però que es gasta una quantitat inimaginable per a un treballador comprant tancs... per què? Per si ens ataquen?

(*) Anna Cuadrado i Amorós és professora d'ensenyament secundari

FACI'S SUBSCRIPTOR DE REGIÓ7 AVUI MATEIX, SENSE MOURE'S DE CASA

Regi67. Sant Antoni M. Claret, 32 - Manresa

Sí, desitjo ser soci-subscriptor de Regi67

DADES PERSONALS

Cognoms i nom.....
 Adreça.....
 Població..... CP.....
 Telèfon..... Data naixement.....
 DNI.....

FORMA D'ENVIAMENT

A domicili.....
 Al quiosc/libreria.....
 Per correu.....

PREU SUBSCRIPCIÓ: 39.100 PTES.

FORMA DE PAGAMENT:

Anyal: 39.100 ptes. ☐Semestral: 19.800 ptes. ☐Trimestral: 10.000 ptes. ☐

DADES BANCÀRIES

Titular del compte.....
 CC nòm.....
 Banc/Caixa..... Agència nòm.....
 Domicili..... Població.....
 de..... de 199.....
 Signatura.....

TAMBÉ POT FER-SE'N SUBSCRIPTOR TRUCANT AL TELÈFON 877 22 33

OPINIÓ

TRIBUNA

JORDI JUNYENT (*)

El tren del futur

Si l'entranyable Pau Vila estigués entre nosaltres, segurament es posaria les mans al cap en veure com s'han dut a terme les propostes que ell va fer al govern republicà per ordenar i equilibrar el nostre país. Tot i que actualment les necessitats territorials han provocat la denominació de dues noves comarques, continua essent palès el desequilibri territorial.

Les causes segurament han estat moltes. Unes polítiques com en la prolongada i nefasta etapa del Dictador, que va propiciar l'entrada massiva de ciutadans d'altres regions i va crear guetos, barris i ciutats d'artifici de difícil convivència. Els anomenats *altres catalans*, com diu Paco Candel. O com ara el *pujolisme* defineix: són catalans «tots els que viuen i treballen a Catalunya». El vot és el vot, la pela és la pela.

Amb la dèria d'industrialitzar el país i de fer grans concentracions urbanes es va propiciar l'abandó dels camps de conreu, la concentració urbana a Barcelona, donant lloc a la gran Barcelona metropolitana; deixant l'interior buit i empobrit.

La nostra comarca, el Baix Llobregat, és de les que més pateix i gaudeix aquest fenomen. Creix demogràficament de forma desmesurada. S'especula amb el sòl que fins llavors eren terres de conreu riques i fèrtils, fins al punt de ser anomenat el rebost de Barcelona, per ser ocupades per blocs i més blocs de pisos, zones industrials on s'obliden els serveis i es propicia la conflictivitat, la marginació i la pobresa i s'afavoreix un Quart Món.

I aquesta és la jungla de la nostra comarca; sobretot en la seva part sud i central. Quan a tot el país i també arreu de l'estat és prou coneguda per la seva productivitat i densitat i perquè tothom hi té algun parent que hi viu. Ara potser toca la gran feina d'equilibrar aquest desgavell i humanitzar-lo.

I és aquí on la part nord d'aquesta comarca, l'ara anomenada BLN, pren el protagonisme del que fins ara ens havíem alliberat. Una zona on el creixement de la població havia estat sostingut i raonable; tant d'habitants com d'indústries. On

Indústries al Baix Llobregat Nord

l'especulació es fonamentava en la creació de zones residencials i segons habitatges de famílies obreres.

Però en un món canviant, com el nostre, on els interessos, propòsits i especulacions es donen la mà, s'ha afavorit que una bona colla de ciutadans de Barcelona i el seu entorn vagin arribant, de forma massiva, a les nostres poblacions, els quals els hàbils especuladors i constructors han anat assortint de petites ciutats unifamiliars amb el beneplacit d'uns governs locals sense projectes clars de futur i animats per entrades de diner fàcil per cobrir pressupostos desmesurats.

Es hora de refermar les realitats diferencials d'aquesta comarca, on el sud té poc a veure amb el nord. La geografia i la idiosincràsia dels seus pobles ho fan ben evident. Fins i tot en les publicacions del Consell Comarcal, en què ni es parla de les nostres poblacions, dels nostres recursos i dels nostres fets culturals.

Es per això que estic segur que si, com deia, Pau Vila estigués entre nosaltres, proposaria fer una divisió o una nova comarca a partir del conegut del riu Llobregat.

Esperem que als nostres emman-drits governants no se'ls escapi el tren del futur i poguem ser-hi, encara que sigui en l'últim vagó.

(*) Jordi Junyent és professor d'Institut

EL TOC DE GRÀCIA

RICARDO PEREGRINA

DES D'ABRERA

ALBERT AMAT (*)

La passió pel cine i el cine de la Passió

Dissabte passat, des d'aquestes mateixes pàgines, els botiguers d'Abrera deixaven ben clar que ja notaven els efectes de la implantació del centre comercial Montserrat a prop del municipi. Estic convençut que el mateix els passa a tots els botiguers del Baix Llobregat Nord. L'obertura de grans superfícies afecta el petit comerç i, com que són ells qui es queixen, podem pensar que es tracta d'un problema gremial. Modestament, crec que ens equivoquem: ni les grans superfícies són exactament un problema, ni afecten només el sector comercial, sinó que, simplement, comporten una distorsió general que afecta molts àmbits (consum, hàbits, desplaçaments, etc.), no necessàriament d'una manera negativa, i que cal analitzar.

Ningú no m'ha pogut convenir mai del contrari: un centre

comercial com el d'Abrera, una veritable arcàdia del consum, dinamita els hàbits culturals en tota la seva àrea d'influència. Res no hi ha més impactant per a unes viles com les de la nostra zona que un desplaçament del consum cultural fora la vila, que comporta la diàspora d'un nou exèrcit d'obres de l'oci cap a les zones industrials.

Un exponent clar de tot això és l'increment de l'oferta cinematogràfica que ha significat la inauguració dels multicinemes del centre comercial. Abrera té, de cop i volta, més cinemes que Manresa. Un multicinema de vuit sales, amb factories de crispetes, restaurants i sales de joc, ha entrat a l'escena en una zona on, fins ara, hi havia només tres sales en funcionament estable els caps de setmana. Una, ja ha tancat, i les altres, no ho haurien de fer, perquè són un dels últims remeis per equilibrar una oferta

excessivament desplaçada.

A tall d'exemple, Olesa. No hi ha a tot Barcelona una sala de projeccions comparable al seu cinema de la Passió. Només el cinema Catalunya, a Barcelona, tancat fa uns anys, competia en comoditat. La pantalla per sota de la línia de visió i les grans dimensions de la sala, l'eradicació de les remaleïdes crispetes, i l'encertat criteri de programació li donen una personalitat pròpia que marca distàncies davant les incòmodes multisales de consum ràpid i programació estàndard.

Aquest cap de setmana, al cinema La Passió d'Olesa, fan el *Titanic*. Esperem que per a aquest magnífic cinema i també per a les viles del Baix Llobregat Nord, la pel·lícula de l'any no n'esdevingui una sarcàstica metàfora, i que la nostra subcomarca assoleixi la irreversible metropolització amb el mínim cost.

(*) Albert Amat és filòleg

FACI'S SUBSCRIPTOR DE REGIÓ7 AVUI MATEIX, SENSE MOURE'S DE CASA

Regi67. Sant Antoni M. Claret, 32 - Manresa

PREU SUBSCRIPCIÓ: 39.100 PTES.

FORMA DE PAGAMENT:

Anyal: 39.100 ptes. ☐Semestral: 19.800 ptes. ☐Trimestral: 10.000 ptes. ☐

Si, desitjo ser soci-subscriptor de Regi67

DADES PERSONALS

Cognoms i nom.....
 Adreça.....
 Població..... CP.....
 Telèfon..... Data naixement.....
 DNI.....

FORMA D'ENVIAMENT

A domicili.....
 Al quiosc/libreria.....
 Per correu.....

DADES BANCÀRIES

Títular del compte.....
 CC núm.....
 Banc/Caixa..... Agència núm.....
 Domicili..... Població.....
 de..... de 199.....
 Signatura.....

TAMBÉ POT FER-SE'N SUBSCRIPTOR TRUCANT AL TELÈFON 877 22 33

OPINIÓ

DES D'ABRERA

ALBERT AMAT (*)

L'impacte cultural

El polític, amb raó, vinculen la construcció d'infraestructures viàries al model de país que volen fer. Ens ho han explicat detalladament arran de la inauguració de l'eix transversal. El futur del país deu ser una cosa important i cal que ho mireu més de prop. Vistes així les coses, haurem de provar de veure quin és el model de comarca que tenen pensat per a nosaltres, vist el gran interès que hi ha per dotar-nos de tantes autovies.

La lectura positiva de l'entrada en servei de l'autovia del Baix Llobregat i del IV Cinturó me l'estalviaré perquè, primer, de ben bé positiva del tot no en tinc cap, i segon, perquè és la que ens arribarà per totes bandes. Així que en farem una lectura diferent que servirà, almenys, per posar damunt la taula nous elements a prendre en consideració. D'arguments en contra se n'han sentit molts, però gairebé sempre centrats en aspectes ecològics i econòmics i s'han oblidat les conseqüències culturals que, a la llarga, són més importants que no sembla. Haurem de reivindicar, doncs, els estudis d'impacte cultural, a més dels d'impacte mediambiental. És clar que aquest impacte deu ser difícil de mesurar i s'hi barregen molts altres factors, però és evident que les noves vies de comunicació real, tant o més que les noves vies de comunicació virtual, influeixen en els hàbits culturals.

Poc o molt, el nostre racó de comarca, per la seva situació geogràfica, ha definit la seva personalitat gràcies al seu paper en la mobilitat del país. Ara, abans i sempre, anar d'un lloc a l'altre a la recerca d'aliment, d'intercanvi comercial, de feina o de diversió ha estat clau a l'hora de caracteritzar les civilitzacions. El Baix Nord ja era lloc de pas per als ibers, els romans, els francesos a la guerra del Francès, per als pelegrins que van a Montserrat, per als també pelegrins que van a esquiar... i com a lloc de pas han nascut pobles (Martorell), barris

Obres a l'autovia del Baix Llobregat

(el Rebato d'Abrera) i símbols (els Porrons d'Abrera, els ponts de Martorell); és a dir, com a lloc de pas hem forjat una part de la nostra identitat. Qui no recorda, per exemple, haver-se aturat a esmorzar a l'Hostal de la Creu, o a les Mates, o a intentar de beure als porrons gegants d'Abrera tot anant cap a Lleida o Montserrat? Això és una part del nostre patrimoni cultural.

Doncs bé, aquest ja bastant malversat patrimoni agonitza perquè les noves vies ràpides ja no permeten que la comarca se les faci seves com ho havia fet fins fa pocs anys. Els pobles, ara més a prop de Barcelona, ja no són lloc de parada, són lloc de residència i d'especulació industrial afavorida per les mateixes noves vies. És patètic de veure com això ha convertit Martorell en una urbs impossible o Abrera en una vila oblidada. El IV Cinturó i l'autovia del Baix Llobregat esdevindran, per tot això, l'últim baldó que tancarà molt gràficament una etapa que ha vist com el Baix Llobregat Nord perdria el seu caràcter agrícola i de lloc de pas, i es diluïa sense remei en la metròpoli. És aquest el model de comarca que més ens convenia?

(*) Albert Amat és filòleg

EL TOC DE GRÀCIA

RICARDO PEREGRINA

TRIBUNA

DANIEL PUJOL (*)

Olesa apropa l'Ajuntament als escolars

Des de fa un temps la regidoria d'Ensenyament de l'Ajuntament d'Olesa de Montserrat està desenvolupant un programa per acostar l'administració local als escolars de primària de totes les escoles de la vila. L'activitat s'anomena «Visquem l'Ajuntament» i s'inscriu en un treball actiu-participatiu en què l'objectiu primordial és remarcar la importància de vincular municipi i educació, de tal manera que s'afavoreixi la interrelació entre els interessos dels nens i els de la comunitat municipal.

En aquest programa es preveu el paper formatiu de la vila com un element viu tant pel que fa a l'aspecte de l'escenari físic com de la dinàmica de funcionament i de serveis al ciutadà, com també d'unificar l'acció educativa de les escoles amb les possibilitats for-

matives que ofereix l'escenari del municipi, com un espai que pot crear un marc de solidaritat i comprensió davant dels problemes i necessitats del veïnat i dels altres habitants en general.

El programa, que inclou una visita guiada a l'edifici de l'ajuntament, comença amb la rebuda dels nens per l'alcalde de la vila, que els explica el funcionament del govern municipal. Després de contestar les preguntes que li puguin fer, passen a fer a una visita comentada de tots els departaments de la Casa de la Vila.

De tota manera, aquest és un apropament real dels escolars a l'administració local, que els aporta un coneixement complementari de tot un seguit d'activitats que tenen relació amb Olesa de Montserrat.

L'experiència d'acompanyar-los per les diverses depen-

dències és sorprenent. Tots els grups mostren interès per les coses, és clar que unes són més atractives que d'altres, però hi ha una motivació real que és fruit del treball que fan els educadors a les classes.

Apropar l'administració, saber què fa l'Ajuntament, quins departaments hi ha, com funciona, és un aspecte important del coneixement de l'entorn on es desenvolupen les seves activitats.

L'Ajuntament d'Olesa de Montserrat, amb aquesta activitat que fa en col·laboració amb els educadors, potencia l'esperit ciutadà i reconeix el paper importantíssim que té l'administració local.

(*) Daniel Pujol és cap del Gabinet de l'Alcaldia i professor de Llengua i Literatura Espanyoles

FACI'S SUBSCRIPTOR DE REGIÓ7 AVUI MATEIX, SENSE MOURE'S DE CASA

Regió7. Sant Antoni M. Claret, 32 - Manresa

PREU SUBSCRIPCIÓ: 39.100 PTEs.

Sí, desitjo ser soci-subscriptor de Regió7

FORMA DE PAGAMENT:

Anyal: 39.100 ptes. ☐Semestral: 19.800 ptes. ☐Trimestral: 10.000 ptes. ☐

DADES PERSONALS

Cognoms i nom.....
Adreça.....
Població..... CP.....
Telèfon..... Data naixement.....
DNI.....

FORMA D'ENVIAMENT

A domicili.....
Al quiosc/libreria.....
Per correu.....

DADES BANCÀRIES

Titular del compte.....
CC núm.....
Banc/Caixa..... Agència núm.....
Domicili..... Població.....
de..... de 199.....
Signatura.....

TAMBÉ POT FER-SE'N SUBSCRIPTOR TRUCANT AL TELÈFON 877 22 33